

PORGAZEEN 91

EDITORIAL

Milé čtenářky, milí čtenáři,
v sekundě jsem vždycky párkrát za rok pročítal PORGazeen a divil se, jak to přijde, že studenti vydávají vlastní časopis. Nedokázal jsem si ani představit, co to může obnášet. Sem tam něco napsat mě ale bavilo, a tak jsem se postupně dopracoval k myšlence, že bych mohl do P-zeenu taky něčím přispět. Ta myšlenka se mi ale jevila jen v nejobdávnějších snech, a tak trvalo několik let, než se z prvotního nápadu stal čin. Od perel jsem váhavě došel k prvnímu článku a očekával reakce. Slunce druhý den ráno (k mému údivu) vyšlo a od té doby přemýšlím, o čem budu psát příště. Když jsem si před čtyřmi lety koupila svůj první Porgazeen a listovala stranami, pamatuji si, že na posledním listu byla ilustrace doprovázená slovy „Porgazeen wants you!“, tehdy mi byl ale pojem školní časopis vzdálený a bála jsem na své zapojení v takové věci jenom pomyslet. Na

nadcházející škole v přírodě jsem se pak odvážila podívat na schůzku, ale trvalo mi další rok a půl, než jsem se dokopala napsat svůj první článek. Od té doby jsem něco vydala v každém čísle, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se někdy budu podílet na něčem jako editoriale.

Jak se tedy stalo, že tu dnes přesto sedíme a vymýšlíme tyhle věty? Na minulé vodní slavnosti k nám přišla Julča s tím, jestli by nás šefredakce nezajímala. My na to (očividně) kývli a teď máme na krku vás, milí čtenáři. Už teď víme, že to nebude lehký úkol a musíme se všechno naučit, ale doufáme, že s námi budete mít trpělivost, stejně jako ji snad budeme mít my spolu.

Nakonec zbývá jen vyzdvihnout, komu za tuhle příležitost vděčíme. Takže díky moc, Julčo! Těšíme se, až budeme kráčet ve tvých šlépějích, a upřímně si přejeme, aby Porgazeen nadále rozkvétal.

Vaši Edita a Matyáš

STALO SE

D.E. + L.Š. - uvidíme, jak dlouho jim to vydrží * T.J. to zkouší na všechny - hlavně na starší * M.L. crashout - od listopadu nebyl ve škole * N.R. + J.J.H. ??? * kvarta zase bez zástupce - Fišerové to samozřejmě všichni přejeme * J.D.E. do školy víc nechodí než chodí * J.C. tančila se S.P. * prima už stihla rozbít pohovku, světla, skříňky i umyvadlo * MJ je židlový zabiják * drama v sekundě s V.G. * maturitní ples totálně zabitej, prý nejlepší, co sourozenci Fišerový na PORGu zažili * v tercii je jeden hodně cringe couple * J.D.E. buzzcut? * V.U. a M.S. pilíře sexty, K.Š. zbývá jenom žárlit * nová sextánka Z.T. místo J.Š., který zůstává na severu * po septimánském Mikulášovi bordel všude * kvinta jela do Alsaska * černé body v kvartě

zrcadlo

Co vlastně jsem?
Proč si připadám
jak odraz všech
lidí, co znám.
Možná že je to
pravda a až moc
se snažím zalíbit
Ale co mám tedy ráda,
co jsou mé záliby?
Co když všechno,
co si myslím, že jsem,
je jen odraz
mých přátel.
A proto se ptám znova,
co vlastně jsem?

Emma Marušková (tercie)

Kdopak nám to nyní vládne

Voliči na podzim rozdali karty. Slováci na nás nyní soucitně koukají, asi si na rozdíl od nás dokáží představit, co nás čeká, a u každého dalšího kroku naší vlády vzpomínají na Fica před dvěma lety. Do Poslanecké sněmovny se nám tak dostalo mnoho starých známých, ale i některé tváře zde zatím neviděné. Klíčové postavy vládní koalice, respektive vlády, tvoří velmi zajímavou a pestrou sbírku. Podívejme se tedy na několik nejbizarnějších exemplářů a začneme jménem, které se za poslední měsíce skloňuje asi nejvíc.

Filip Turek

Vzhled:

Rozeznávacími znaky jsou vztyčená pravice a výraz alfa samce, který mu z tváře nikdy nemizí.

Charakteristika:

Silně vyhraněný politik, který se prezentuje jako bývalý úspěšný závodník, přestože často neporazil víc než jednoho soupeře. Má pozoruhodnou schopnost přitahovat k sobě pozornost, a to zejména nespočty kauz. Například jízdou dvoustovkou na dálnici, sběratelstvím nacistických předmětů či nechutnými výroky na svých sítích.

Zvláštní schopnost:

Podobně jako královna u sršního hnízda, i on u sebe shromažďuje skupinu fanatických stoupců.

Andrej Babiš

Vzhled:

Postarší pán. Pod tlakem přeskočí do slovenčiny.

Charakteristika:

Vstává v pět, tiskovku má v půl šesté a před snídaní se ještě staví v posilovně. Pracuje na 300 %, má tak soucitné srdce, že rozdává koblihy důchodcům. Neexistuje konsenzus na tom, jaké politické spektrum zastává (jinak by asi nepřitahoval třetinu voličů). Nejspíš nejúspěšnější a nejpřesvědčivější polistopadový politik, přestože kolem něj panuje mnoho kontroverzí, například ohledně střetu zájmů a dotací nebo jeho minulosti jakožto agenta StB.

Zvláštní schopnost:

Dokáže trasovat střely Orešnik pomocí obyčejného (ale drahého) glóbu!

Tomio Okamura

Vzhled:

Původem z Japonska (zároveň největší nacionalista na české politické scéně).

Charakteristika:

Tvrdil, že ministerstva byla Babišem jeho straně „přidělena“, a očividně zapomněl panu ministru Zůnovi sdělit, za jakou stranu v té vládě je. Hrdě asistoval při sundání ukrajinské vlajky ze sněmovny (poklona, pane ministře!).

Zvláštní (ne)schopnost:

Rétorika.

Petr Macinka

Vzhled:

Jako typický vyděrač.

Charakteristika:

Málokdo o něm předtím slyšel, stejně ale dokázal rozvířit mnoho emocí, když začal prolívat zelenou krev. Mnozí vědci varovali před jeho negativním vlivem a nekompetencí na MŽP. Velkej chlapák, ale mladý investigativní novinářky se bojí jak čert kříže.

Zvláštní schopnost:

Ukončit klimatickou krizi lusknutím prstu (sníh ale stejně nemáme, jakto?).

Ivan Bednárik

Vzhled:

Takový manažer.

Charakteristika:

Má dlouhou praxi v dopravě a logistice a vedl slovenské dráhy před Vánoci v období stále častějších nehod, což mu však nezabránilo plynule předsednout do čelního sedadla české dopravy.

Zvláštní schopnost:

Asi zkušenosti?

Oto Klempíř

Vzhled:

Holohlavý frontman.

Charakteristika:

Muž s minulostí v archivech StB, který si po víkendové demonstraci Milionu chviliek zve tam přítomné umělce „na kobereček“. Očividně sympatizuje se Šimkovičovou, tak se ptám: Jak se teď budou v pražských restauracích jmenovat jídla cizích kuchyní? A na co (si) to hraje tentokrát?

Zvláštní schopnost:

Nezměnit praktiky ani po čtyřiceti letech.

Jaromír Zůna

Vzhled:

Před Vánoci připomínal jestřába, teď spíš krotkou slepici.

Charakteristika:

Ještě nedávno neohrožený řečník s tiskovkou ostrou jako dráp, pak byl však SPD náhle domestikován. Názorovou otočku prodělal v rekordní rychlosti a vysvětlil, že to s tou Ukrajinou zas tak vážně nemyslel.

Zvláštní schopnost:

Jasně odsoudit Rusko jako agresora; kdo z vlády to zmůže?

Matyáš Brázda (sexta)

Ilustrace: Anežka Procházková (kvinta)

Doporučení

Proč se nepřihlásit na Akademii

Na konci loňského školního roku jsem se úplnou – plný kalendář.

náhodou přihlásila na Akademii *Díky*, že *můžem* (fakt Proč někam chodit, když si mohu užívat pohodlí díky za tip, Robine). Na Akademii mě vzali a od té domova?

doby jsem si toho prožila mnoho. Proto bych vás S těmito skvělými lidmi jste nuceni konverzovat a tímto článkem chtěla varovat a od Akademie vás interagovat. Bavit se s cizími lidmi? Zkrátka noční odradit. můra. Všichni jsou výřeční a snaží se vás vždy zapojit do hovoru. Tak netoxické a milé prostředí je prostě nepřírozené; člověk má pocit, že je snad mezi lidmi, co se tolerují!

Než se vrhnu na samotné přemlouvání, představím V rámci programů se podíváte na spoustu míst a vám, o co vlastně jde. Akademie je jedním z mnoha poslechnete si přednášky mnoha lidí vzdělaných vzdělávacích projektů neziskové organizace *Díky*, že v různých oborech. Někdo se podíval do České *můžem*. Účelem této akce je propojit středoškoláky televize (kdo by chtěl jezdit tak daleko?), já v rámci programů se podíváte na spoustu míst a v různých oborech. Někdo se podíval do České *můžem*. Účelem této akce je propojit středoškoláky navštívila redakci Týdeníku Respekt (mají to tam směšně malé a bylo nás tam víc než redaktorů, kteří se beztak někde flákali). Jako hostky nám přednášely např. novinářky Tereza Povolná a Julie Kaletová, které jsem si poslechla už na jiných akcích, takže samozřejmě ztráta času...

Proč na Akademii tedy nechodit? Zaprvé potkáte až Abych nezapomněla, podmínkou účasti je také práce na nějakém projektu, nebo určení si cíle v seberozvoji. Jste nuceni si v roce několikrát zavolat dělat něco navíc, že? Stáže, akce, projekty, soutěže se svým mentorem, nebo koučem, který vám má se

vším pomoci. To ale bohužel neznamená, že práci tak doufám, že jsem vás dostatečně znechutila. Pokud udělá za vás. Také nutno zmínit, že můj mentor je chcete klid, nepřihlašujte se.

stejně starý jako já! Jak mě má někam posunout mladý člověk, co je na stejné vlně a úplně mě (PS. Snad jste pochopili, že jde o sarkasmus; přihlášení na Akademii bylo moje nejlepší rozhodnutí chápe? přihlášení na Akademii bylo moje nejlepší rozhodnutí loňského roku! Pro více informací sledujte Instagram @dikyzemuzem_vzdelavat a připravte se na otevření přihlášek ke konci školního roku!)

A to nejhorší na konec. Akademie probíhá v pátek a loňského roku! Pro více informací sledujte Instagram v sobotu (a občas i v neděli), což znamená, že @dikyzemuzem_vzdelavat a připravte se na otevření přihlášek ke konci školního roku!

Všichni víme, že v pátek se toho probere nejvíce!

Myslím, že už jsem zcela vyčerpala své argumenty,

Eliška Palušová (septima)

Kulturní obohacení

The Balzac Literary Universe

Slyšeli jste někdy jméno Honoré de Balzac? Pokud ne, to vůbec nevadí, hned to napravím. Honoré byl francouzský spisovatel 19. století, čili žil a psal během vrcholného romantismu. Je známý hlavně tím, že napsal přes 90 děl. A to psal pořádné, 400 stránkové bichle.

Veškeré své dílo kategorizoval do takzvané „Comédie humaine“. Tato „comédie“ (myšleno v původním smyslu slova, čili divadelní hra) byla myšlena jako popis a historie lidstva a společnosti. Balzac považoval svět za divadlo, ve kterém každý hraje roli, a sebe za pozorovatele tohoto divadla.

Comédie humaine měla za účel lidi také kategorizovat, a to v podobném stylu, jak to v té době začínali vědci dělat s přírodou (Balzac byl současník Darwina a žil v době počátků moderní taxonomie). Tak vznikly tzv. sociální druhy, jejichž prvotní dělení je podle prostředí. Balzac ale vždy tvrdil, že sociální druhy nejsou děleny podle sociální třídy, nýbrž podle charakteru. Tím podle něj jeho dílo přesahovalo svět vědy.

Co je ale na Comédie humaine mnohem zajímavější, než její místy mírně eugenické motivy (nazvat Balzaca eugenikem by ale bylo anachronismem, to přišlo o trochu později), jsou její postavy. Celá comédie má přes 2500 postav, které se neustále objevují napříč knihami. Například Eugène de

Rastignac, vedlejší postava v Peau de Chagrin, dostal 4 roky po jejím vydání vlastní backstory v románu Père Goriot (to muselo být pro tehdejší fanoušky, jako když 2021 vyšla konečně Black Widow).

Comédie humaine je vlastně taková Balzacova MCU. Každý je nějak spojen alespoň s tuctem dalších postav a dělá na ně reference v tří různých knihách. Vřele doporučuju si najít genealogii postav (existuje krásná z roku 1989, kde je dokonce i vyznačené, kdo s kým podváděl manželku) a chvíli se prostě kochat, co uměl ten Balzac vymyslet jen s tužkou a papírem.

Možná pak budete mít chuť si nějaké to Balzacovské dílo přečíst, v čemž vám nebudu rozhodně bránit, ale budu vás varovat. Je všeobecně známé, že Balzac byl často placen od slova (nebo od stránky, ale princip zůstává stejný), a na mnoha pasážích je to znát. Pokud vás nudí dlouhé popisy antikvariátů a orgií (překvapivě častá témata u Balzaca), Honoré není spisovatel pro vás. Ale pokud máte rádi dlouhé knihy plné symboliky a kritiky francouzské společnosti 19. století (a orgií), tak se zkuste podívat do nejbližší knihovny a něco si tam vybrat. Alespoň se budete moct cítit povýšeně, že znáte literárního „génia“ 19. století.

Agáta Ferianc (sexta)

Hudební vokno: Šeptej nahlas

Šeptej nahlas je název nejnovější knihy hudebního publicisty Miloše Hrocha. Tento název poněkud výstižně vysvětluje, co žánr shoegaze je. Shoegaze (=zírání na boty) si své jméno vysloužil tím, že kytaristé kapel mají tolik pedálů, že mají téměř vždy přilepené oči na podlaze. Mnoho pedálů pak vytváří nepochopitelnou směsici zvuků, v níž se právě schovávají vokály. Pod vokály ale nehledejte žádné pochopitelné texty; v shoegazu slouží hlas spíš jako nástroj. Hlavním a klíčovým komponentem shoegazu je kytara, na niž je napojeno co nejvíc pedálů formujících unikátní zvuk. Neočekávejte žádná šílená sólička, ale akordy připomínající zvuky vysavače.

Zpátky k Šeptej nahlas; i přesto, že jsem fanouškem žánru shoegaze již pár let, pořád mi spíše unikala tuzemská scéna tohoto žánru. Právě tahle kniha mi právě otevřela oči a představila pár kapel z tohoto ne moc velkého rybníčku. Stejně jako každá jiná alternativní scéna, i shoegaze veřejnosti spíše uniká.

Jana P. Muchowa určitě pár z vás zná díky soundtracku filmu Samotáři. Co ale jeho shoegazovou kapelu? The Ecstasy of Saint Theresa je kapela, jejíž jméno znám už nějaký ten pátek.

Nicméně až do minulého roku jsem ji vnímala spíše jako „historickou“ vzhledem k tomu, že jejich nejaktivnější léta byla 90. minulého století. Avšak The Ecstasy of Saint Theresa se po téměř 20 letech vrátili a vydali na podzim nový singl Moon Sun Anything. Tahle kapela je všechno, co mám na shoegazu ráda. Jemné šeptavé vokály, magické syntetizátory a něžné kytary, které do sebe splývají a tvoří zvukovou mlhu.

Favourite Obsession je naopak mladá kapela, která shoegaze zase pojímá úplně jinak než The Ecstasy of Saint Theresa. Jejich tvorba je více kytarová a popová, řekla bych, že pro širší publikum lépe „uchopitelná“. Svým způsobem mi trochu připomíná Slowdive nebo Cigarettes After Sex.

Shoegaze rozhodně není pro každého. Pokud vás však už více „tradiční“ pop a rock nebaví, rozhodně bych mu dala šanci. Jestli vás tenhle obskurní žánr nezaujme a hledáte něco ke čtení, Miloš Hroch napsal spoustu jiných skvělých knih z hudebního světa. A mají moc pěkné přebaly:)

Lucie Emrová (septima)

The Black Rider

Viděli jste film *Queer*? A víte, že jeho protagonista, William S. Burroughs, autor stejnojmenné knihy, zastřelil svou manželku? A že na motivy této události později vznikla avantgardní opera, na jejímž zrodu se podílel Burroughs s hudebníkem Tomem Waitsem a režisérem Robertem Wilsonem? Příběh za inscenací *The Black Rider* uvedenou v Divadle Komedie je stejně neobvyklý jako hra samotná.

Kombinace tvrdé reality s legendou o čarostřelci a černém jezdcí vzbouzí podivný dojem podobný snu. Nic nedává smysl. Zároveň ale víte, co se děje. Nebo si to aspoň myslíte.

Nejen mou pozornost si hned v první scéně získala kuriozní postava d'ábla s expresivním výstupem a neustále vyplazeným jazykem, kterou ztvárnila Daniela Špinar. Do této doby jsem ji znala jen jako režisérku, takže mě vskutku mile překvapila. Byla pro tuto roli zkrátka zrozena. Vyzdvihnout musím i pěvecký výkon Radka Melši, přítomnost živé kapely a nápaditou scénu a kostýmy.

Co bych režii vytkla, je postava stařenky, která je naprosto zbytečná a v příběhu hraje spíš výplňovou roli v hromadných scénách. Zoja Oubramová, jež stařenku ztvárnila, navíc ani nezpívala moc dobře (což byl problém u více postav); nevím, zda to neměl být záměr...

Pokud holdujete dobré hudbě a lákají vás experimentální představení, *The Black Rider* vás nezklame.

Eliška Palušová (septima)

Reklama na víru

Rande s mormonem

Varování: příběh není vhodný pro povahy hluboce věřící, či naopak jedince hluboce ateistické.

Ve čtvrtek 12. 2. 2026 mě při přestupu na Muzeu plynnou angličtinou oslovil jistý cizinec. Zeptal se mě, zda mluvím anglicky a zda jsem z Prahy. Jelikož jsem ho považoval za turistu a vizitka připnutá na límečku košile, na které stálo Thompson a spousta dalších slov v azbuce, mě od tohoto názoru neodradila, navázal jsem s ním konverzaci. Ukázalo se však, že Thompson je misionářem pro Církev Ježíše Krista.

Během naší konverzace se mě zeptal, zda věřím v Boha a zda bych neměl zájem přijít se podívat do

jejich instituce. Ze zvědavosti jsem nabídku přijal a v sobotu 14. 2. 2026 jsem se s Rebekou vydal na prohlídku České a Slovenské misie Praha, která se nachází asi 200 metrů od stanice metra Hradčanská.

Schůzka s Thompsonem byla domluvená na 12:30. Ve 12:22 jsem vystoupil z metra a vyrazil směrem k místu schůzky. Když jsem přicházel k budově, kde se za okny vyjímal na stěnách všelijaké obrazy Ježíše Krista, Rebeka už na mě čekala se slovy: „Vypadá to, že mají zavřeno.“ Na vstupních dveřích

opravdu stálo, že v sobotu mají zavřeno, ale v budově se svítilo. Zkontroloval jsem, jestli mi Thompson náhodou nepsal. Ukázalo se, že ano. Na zprávu se žádostí, abych Thompsonovi napsal, až tam budu, jsem mu odepsal „I'm here“ a asi po minutě přišly ke dveřím dvě osoby.

Dveře nám otevřel pro nás zatím neznámý kolega Thompsona, který stál za ním s vizitkou připnutou na svetr. Tato vizitka byla na rozdíl od té Thompsonovy celá v češtině. (Po pár minutách jsme se dozvěděli, že je to proto, že se snaží naučit se česky, kdežto Thompson se učí ukrajinštinu.) Vizitka vypadala přibližně takto:

Celou prohlídku jsem si myslel, že se jmenuje Brickley, ale ke konci se ukázalo, že to je jeho příjmení. Křestním jménem byl Elijah nebo jak nám přeložil: Eliáš.

Potom, co jsme si odložili kabáty, se nás Elijah s Thompsonem začali ptát na všelijaké věci. Na naši víru a naše názory především. V rámci této konverzace jsem se jich zeptal, odkud vlastně pochází, protože jsem k tomu dosud neměl příležitost, a naší misionářské dvojici se to podařilo zakecat a na otázku mi vlastně neodpověděla. Já i Rebeka jsme si tohoto hned všimli a nenechali jsme se jen tak opít rohlíkem, takže o něco později padla naše otázka znovu.

Po nějaké té úvodní konverzaci jsme se přesunuli do místnosti, kterou nazývají „The Jesus Room“. Při jejich popisu a výkladu jsme si nemohli nevšimnout podivuhodně vypadajících obrazů Ježíše Krista, z nichž, jak jsem zmínil, některé byly vidět i z venku. Ty obrazy vypadaly poněkud nerealisticky, někdo by si odvážil říct i „AI generated“. Kde vězí pravda, nevím, ale vypadaly dosti podivně. S Thompsonem a Brickleym jsme konverzovali o Ježíši Kristovi, víře a těch divných obrazech (to, že nám připadaly fakt divné, jsme nezmiňovali). Řekli nám, proč jsou vlastně věřící, říkali, že jim víra přináší radost, a popsali nám, jak funguje jejich víra. Věří v Ježíše Krista a v to, že jsme všichni boží potomci, Duch Svátý je v každém z nás a skrz něj s námi Bůh komunikuje. Načež se nás zeptali, zda nemáme nějaké prázdné místo, které by nám víra pomohla naplnit.

Následně jsme se přesunuli do místnosti, kde mívají

v neděli v 9:30 obřady. Tam konverzace o víře pokračovala. Dozvěděli jsme se například to, že k přijímání používají chléb a vodu, ne víno, jelikož je voda dostupná všude na světě, a několik dalších věcí o průběhu obřadu.

Po představení obřadu nám nabídli prohlídku místnosti s názvem „The Dungeon“. Tento název, divný pocit z toho, že se v celé třípatrové budově svítí (kromě schodů dolů do Dungeonu a Dungeonu samotného, tam byla samozřejmě tma), i když jsme tam v naší čtveřici byli úplně sami a fakt, že jsme v té budově BYLI ÚPLNĚ SAMI, mě od prohlídky neodradily. Přinesení oběti ani podstoupení pochybného obřadu nás naštěstí nečekalo. Místo toho jsme se ocitli v místnosti s asi dvaceti židlemi a posuvnými vraty, která skrývala bazén určený pro křty. Ani v této místnosti jsme neunikli konverzaci o víře a Ježíšovi. Zde také přišla chvíle, kdy se mi konečně dostalo odpovědi na otázku, odkud tedy vlastně pochází. Řekli nám, že jsou oba z Ameriky a oběma jim je devatenáct. Oba mají v Česku na své misi strávit 2 roky, Elijah už má 14 měsíců za sebou, Thompson 6.

V tuto chvíli už jsme věděli více, než jsme dokázali pobrat, a prohlídka se přiblížila ke konci. V Dungeonu jsme vše zakončili krátkou modlitbou ve jménu Ježíše Krista vedenou Brickleym. Poté už jsme místnost opustili, vzali si svoje věci, rozloučili se s Thompsonem a Brickleym a vrátili jsme se zpět do města plného ateistů.

Během prohlídky jsme od Thompsona dostali všelijaké komplimenty na oblečení, naši angličtinu, naše otázky na ně a naše odpovědi na jejich otázky (ze kterých mimochodem byli oba úplně paf). Zda to bylo upřímné, nebo jen marketingový trik, jak nás nalákat na jejich služby, je otázka, ale rozhodně mě to trochu zarazilo.

Ondřej Medek (oktáva)

Orbánův konec?

V roce 2026 nás čeká po celém světě poměrně – měsíc před plebiscitem v průzkumech ztrácí mnoho zajímavých voleb – namátkou midterms dvouciferný počet procentních bodů na stranu Tisza, v USA, díky nimž by mohl Trump přijít o velkou část vedenou bývalým členem Fideszu Péterem své moci, prezidentské volby v Brazílii či komunální Magyarem.

volby u nás v České republice. Já osobně za jedny V duchu nové ústavy se nese celá vláda Fideszu. Za z nejdůležitějších považuji nadcházející parlamentní tu dobu se podařilo Orbánovi oslabit instituce v čele volby v Maďarsku, které se uskuteční 12. dubna. s veřejnoprávními médii (jejichž veřejnoprávnost se Změna na premiérském postu by totiž měla vliv na vytratila) a neziskovými organizacemi. Státní celou Evropu, včetně Ruskem napadené Ukrajiny. rozdělování peněz má vláda pod palcem a podařilo Současného maďarského premiéra asi všichni znáte – se jí tak mnohá média dotlačit k autocenzuře. je jím Viktor Orbán. V politice se jako od počátku Výrazným terčem ať už rétorickým, nebo jedna z nejvýraznějších postav strany Fidesz legislativním, se staly sexuální menšiny. Kromě toho, pohybuje už od 80. let. Uskupení, které od roku že již zmíněná ústava de facto vylučuje 1993 vede, vzniklo již před pádem komunismu stejnopohlavní manželství, je seznam omezení v Maďarsku, a to nejprve jako pololegální mnohem obsáhlejší. Orbán pod záminkou ochrany studentské hnutí, které dokonce zpočátku mělo horní výchovy dětí zakázal v podstatě jakoukoli edukaci věkovou hranici pro své členy. Po revoluci se ovšem právě ohledně queer komunity i sexuality jako rychle stalo jednou z nejvýznamnějších stran takové, zahrnul do toho ale i mnohem rozsáhlejší maďarské politické scény a v roce 1998 vyhrálo témata. Vloni se pak pokusil zakázat budapešťský parlamentní volby. To vyneslo Orbána do pozice Pride, což ovšem primátor hlavního města ignoroval a pochod byl ve výsledku největší v historii. Primátor předsedy vlády, kterou ovšem musel v roce 2002 na Karácsony je kvůli tomu v současnosti vyšetřován. volby. V roce 2010 přišel velký návrat, kdy Fidesz Tisza prezentuje něco, co se v Maďarsku od výhry nejenže vyhrál volby a Orbán se opět stal Orbána v roce 2010 někomu nepodařilo – silnou opoziční stranu, za níž se většina odpůrců Fideszu premiérem, ale získal dokonce ústavní většinu v sjednotí. Rozdrobená a slabá opozice totiž byla jedním z významných faktorů, díky nimž se Viktor Orbán v čele vlády udržel. Hlavním bodem je pro ni korupce, která je v současnosti v Maďarsku velmi rozsáhlá. Sám Magyar také na několik kauz upozornil, což spojil s organizací demonstrací. Tisza je v Europarlamentu členem EPP a její politika v mnoha oblastech je společná právě s touto frakcí – jedná se o mírně konzervativní, jasně proevropskou stranu.

Nepředstavujme si Tiszu jako zcela liberální stranu západoevropského střihu. V některých významných bodech se s Fideszem shodne, například ohledně odmítnutí migračního paktu EU. Nechce také posílat zbraně a vojáky na Ukrajinu a odmítá její urychlený přístupový proces k Unii. Nic to ovšem nemění na tom, že pod jejím vedením by z Maďarska konečně nebyl trojský kůň Ruska, který zablokuje všechno, co by mohlo Putinově režimu nějak ublížit.

Kromě omezování demokracie z Maďarska udělal stát, kde se daří korupci a oligarchům. Fideszem vedená země „vede“ v indexu korupce států EU a plný rozsah zřejmě kromě do schématu aktivně zapojených lidí nikdo ani nezná. Evropské peníze, jejichž je Maďarsko od svého vstupu do EU čistým příjemcem, šly do mnoha projektů, některé byly ale takové...diskutabilní. Někteří z vás si možná vybaví zprávu o stezce korunami stromů, která vyrostla uprostřed pole. V centru zemědělské plochy se díky Orbánovi objevil i osamocený kruhový objezd, který tak nějak zapomněli napojit na navazující infrastrukturu. To jsou samy o sobě spíše úsměvné příběhy, v nichž se v porovnání s celkovým objemem evropských peněz neztratí až tolik prostředků. Co už tak úsměvné není, je například situace s pozemky u Balatonu, které za výhodnou cenu získali oligarchové napojení právě na vládu. Sám premiér si poté za podezřelých okolností koupil de facto soukromé panství, za které by se nemusela stydět půlka šlechty.

Orbán si důležitost voleb moc dobře uvědomuje a svou kampaň tomu přizpůsobuje. Pokud vám, stejně jako mně, přišla kampaň SPD s rasistickým vyobrazením migrantů jako „chirurgů z dovozu“ nechutná a zcela nepatřičná, tu maďarskou byste si určitě neužili. Podotýkám, že článek píše na začátku března a Orbán stihl na své účty na sociálních sítích do vydání PORGazeenu nejspíš umístit mnoho dalšího, i já už jsem ale na leccos narazil. Asi nejvýraznější a nejhorší příspěvek z dosavadního průběhu kampaně je AI video, kde malá brečící holčička hledá svého tatínka, kterého mezitím jakýsi

voják na frontě popravuje. Poselství? Do této situace se EU snaží Maďarsko zatáhnout. Orbán válku na Ukrajině nazval „evropskou válkou“ a na tu stejnou EU, jejíž peníze půl druhé dekády v Maďarsku rozkrádá, se snaží svalit úplně všechno. Při novoročním projevu letos Brusel označil za větší hrozbu než Rusko a jako jeden z hlavních cílů pro příští volební období si vytyčil vymýcení „Bruselem podplacených politiků, novinářů a soudců“. Žádné důkazy pro zaujatost justice nepředložil a u médií naopak v uplynulých letech nezávislost soustavně podkopával. To ale není tak důležité – hlavním cílem je vyvolat co nejemotivnější reakci. Záleží už pak jen na tom, kolik voličů této manipulaci podlehne. Jak jsem již naznačil, s oblibou Orbán útočí i na Ukrajinu, kterou obviňuje ze zkorumpovanosti (ironické, že) a od počátku války jí hází klacky pod nohy, co se finanční, zbrojní a sankční podpory týče. Sám premiér se pak opakovaně setkal s Putinem, včetně návštěvy Kremle.

Pro Maďarsko se blíží velmi důležitý milník. Tamní voliči mají šanci poslat poprvé od roku 2010 Fidesz do opozice a získat tak vládu, která může po Orbánovi, Szijjártóvi a spol. uklidit. Tisza a Magyar nejsou z mnoha důvodů dokonalou alternativou, dle mého jsou ale pro maďarskou demokracii o poznání větší nadějí. V každém případě mohu doporučit volby sledovat – bez ohledu na výsledek ovlivní i nás (Orbán je jedním z klíčových spojenců Babiše) a zahraniční politiku celé Evropy.

Šimon Bortlík (oktáva)

Prázdniny (skoro) v Římě

Ležíte v posteli a posloucháte, jak déšť vytrvale bubnuje na okna. Budík zazvonil před půl hodinou, ale kam spěchat? Včera nebyla škola, stejně jako předešlým, místo učení jste spolu s desítkami lidí počítaly díry na zdi bunkru pod vaším bytem za symfonického doprovodu výbuchů, křiku a sirén. Najednou slyšíte kroky z chodby, následované prostým: „Vstávej!“ Uhh... tak dobře, mamí. Cestu z pokoje do koupelny znáte nazpaměť a jediné potom, co se opláchnete studenou vodou, začnete trochu vnímat okolní svět. Za čtvrt hodinky zvoní. Hodíte na sebe první triko a kalhoty, co vidíte, a už si balíte saky paky. Dneska to asi bude bez snídaně, přemýšlíte u vázání tkaniček. Rychle pac a pusu a hurá za vzděláním.

První hodina nuda, matika, učitel hyperaktivně čmárá po tabuli, zatímco půlka třídy podřimuje, vy taky začínáte klimbat, když v tom do třídy vtrhne ředitel. Jede se na výlet! Cože? Všichni zbystří a skrz zalepená kukadla s očekáváním sledují pana vedoucího. Dva týdny na táboře? Ani si to nestihnete rozmyslet a už před vámi leží papír. Prej neva, když to doma nevidí. Podpis rodiče? Pff, na co máme ruce přece! Rozpačitě koukáte po třídě, není v tom nějaká levá? „Tak jedeš?“ ptají se spolužáci s nadšením. „To bude supr!“ Jedno škrábnutí pera a už sedíte v autobuse směr skvělé ruské impérium.

Tohle je sice možná vymyšlený příběh, ale zrcadlí realitu více než dvaceti tisíc ukrajinských dětí, které byly od roku 2022 odvečeny ze sirotčinců, škol a jiných institucí v Rusku okupovaných částech Ukrajiny.

Po odvodu, ať už méně či více dobrovolně, jsou drženi v sociálních zařízeních, kde je jim řečeno, že pokud se chtějí vrátit domů, potřebují ruský pas. Ten po kývnutí mají většinou do dvou týdnů na stole (české úřady se mají co učit). Nestane se pro ně však jízdenkou domů, ale ještě větším poutem k Rusku, kde jsou buď dány k nucené adopci do kolaborantských rodin, nebo skončí na školách, kde se v ruských uniformách mimo jiné učí, v jaké krásné zemi mohou žít.

Nabízí se jednoduchá otázka - proč to dělají? Je to jeden z mnoha způsobů, kterým se Kreml snaží

vymazat ukrajinskou identitu a zvětšit tak svůj vliv. Zároveň je to skvělý prvek při tvorbě propagandy: „Podívejte, zachraňujeme Ukrajince a moc se jim tu líbí!“ A nesmíme zapomenout na užitečnost lidské síly na válečném poli, kde většina těchto dětí po dovršení osmnácti let padne.

Komukoliv, kdo poslouchal na dějepisu alespoň jedním uchem, už v hlavě bliká varovná kontrolka, tohle už jsem někde slyšel. Možná se Rusko inspirovalo Třetí říší za druhé světové války. Ti chtěli skrze germanizaci vychovat spořádané německé občany, kteří budou splňovat všechny tehdejší ideály. Co dodat, historie se opakuje, jenom dneska, místo Himmlera, za tímto stojí Maria Lvova-Bělová.

To je zmocněnkyně Putina pro práva dětí. Mezi ruskou společností je tato žena (samozřejmě) prezentována velice pozitivně. Kolují fotky, kde je v objetí stovek malých dětí, které jí děkují za záchranu. Na stránce *The president of Russia* je k nalezení, mimo jiné rozhovor s ní a Putinem, který vedli ke dnu dětí, kde velice srdceryvně vypráví o tom, jak zajistit pomoc rodinám tak, aby se zmenšil počet dětí v sirotčincích. Sama taky jedno dítě adoptovala, dnes už dvacetiletého Filipa Golovňu. Hádejte, odkud je - z Ukrajiny. I přes všechnu propagandu vás asi nepřekvapí, že je Marie Lvova-Bělová momentálně stíhaná mezinárodním soudem za válečný zločin protiprávního deportování dětí.

Tímto článkem jsem jenom chtěla ilustrovat další z mnoha způsobů, jak se Rusko snaží útočit i mimo válečné pole. Cílí na děti, jež za konflikt v žádném případě nemohou. Při zpracovávání zdrojů jsem narazila na spoustu zajímavých odkazů, které bych ráda zmínila. Kdyby někdo chtěl ještě víc nakouknout pod pokličku této tematiky, určitě se podívejte na organizaci *Save Ukraine*, díky které se domů vrátilo už 1026 dětí nebo na stránky *Bring kids back*, která pracuje za stejným účelem a najdete tam i osobní výpovědi obětí. Na internetu jsou jinak k dohledání různé dokumenty nebo třeba zajímavý rozhovor se samotnou Marií Lvovou-Bělovou od *Vice news*.

Edita Volešová (sexta)

Rozhovor s novými profesory

Eva Rösslerová

Martin Andrés

Jak se vám tu líbí?

ER: Líbí. Hodně.

MA: Mně se tu líbí. Kdybych to měl říct celkově, tak já jsem spokojený s tím, jak to tu vypadá, učí se mi tady hezky. Je tady parádní atmosféra a mám z toho radost. S tím, jaké školy existují a jak školy dokážou vypadat, je to tady opravdu super.

Máte nějakou tzv. „bestie“ ze sborovny?

ER: Přejde mi, že tady všichni spolu prostě vycházejí nějak, takže já asi ne.

MA: To je zajímavá otázka. Upřímně tady asi nejsem zas tak dlouho, abych měl někoho jako úplnou bestie. Zatím si povídám podle mě s celou sborovnou. Tam není nikdo, kdo by byl nepříjemný. Všichni tady ve sborovně jsou fakt fajn na povídání, ať už pracovní či mimopracovní. A opravdu, já v tuhle chvíli nemám nikoho preferenčního.

Už si pamatujete jména?

ER: Myslím si, že většinou ano.

MA: To je dobrá otázka. Eh, záleží. U některých ano. Hlavně ty, co mi dělají v hodinách největší bordel, tak ty si už pamatuji, ale jinak mi určitě ještě dost lidí chybí.

Učil/a jste někde před PORGem?

ER: Já učím přes třináct let. Nejprve jsem učila individuální hodiny. Pak dva roky zaměstnanec na filozofické fakultě. Potom jsem byla rok na gymnáziu Nad Štolou a pak dva roky na gymnáziu Arabská. Takže učím dlouho.

MA: Pomáhal jsem na vysoké v určitých předmětech, ale před PORGem jsem podnikal a dělal reklamy pro firmy.

Jak jste se dostal/a k učení?

ER: Ono se stalo spíše tak náhodou. Nejprve jsem myslela, že to bude dobrý přivýdělek během výšky, a ono se ukázalo, že mě to hodně baví. Tak jsem u toho zůstala.

MA: Vždycky mě to tak nějak bavilo. A také mi vadilo, jak to v Česku s učitelstvím kolikrát vypadá. Šlo to tak jako ruku v ruce, kdy sám mám špatné zkušenosti s učiteli, kdy mi opravdu vadilo, jakým způsobem učí něco, co mám rád. Zároveň moc rád předávám to, co jsem se sám dozvěděl, a to, co mě baví. Celkově беру učení spíše hlavně jako svůj koníček a to, že to můžu mít i jako práci, je super.

Čím jste chtěl/a být, když jste byl/a malý/á?

ER: Asi veterinář. Myslím si, že ve školce jsem chtěla být učitelka, ale tehdy jsem tomu ještě nerozuměla, takže to mi přijde spíše vtipné.

MA: To je dobrá otázka. Co já jsem chtěl být? Já jsem chtěl být IronMan. Chtěl jsem být Tony Stark, když jsem ho viděl, jak měl ty všechny peníze, úplně hustý brnění a zachraňoval lidi.

Máte nějaký životní vzor? Koho a proč?

ER: Hm, spíše ne. Mně přijde, že je více lidí, které obdivuji, ať už profesionálně, nebo osobně. Ale že bych někoho mohla označit za svůj vzor, to asi ne.

MA: Životní vzor? Asi ne. Nikoho, podle koho bych se jako přímo řídil, ale kdybych měl někoho takhle vybrat, první, kdo mě napadne, je asi streamer FattyPillow. To bych asi řekl. Není to úplně na sto procent životní vzor, ale je to člověk, který funguje způsobem, který se mi líbí a snažím se jít v nějakých ohledech jeho směrem.

Co rád/a děláte ve volném čase?

ER: Ráda si čtu, ráda trávím čas se svým pejskem a ráda nejsem společenská, když nemusím.

MA: To bude jednoduché. Já ve volném čase točím vlastní filmy a dělám vlastní hry. A to mě baví, tím tak nějak vyplňuji čas a hlavní náplň toho volného času je otravovat lidi, kteří se mnou ty filmy a hry tvoří.

Máte nějaký neobvyklý talent nebo koníček?

ER: Asi mám takový méně typický zájem – mám strašně ráda tramvaje. Můj oblíbený typ je 15T.

MA: Neobvyklý talent nebo koníček? To nevím. To upřímně nevím, jestli cokoli z toho mého je neobvyklé, protože pro mě to může být třeba úplně v pohodě. Dříve jsem dělal parkour, to ale asi není úplně neobvyklé, ale radši to řeknu. Asi nic neobvyklého. Dřív jsem skákal parkour, teď hraji lolko. Ale to není neobvyklý, to je prostě jenom ajiťácký.

Jaká je vaše oblíbená kniha a film?

ER: Pro mě je těžké vybrat si jenom jedno. Mně přijde, že se mi líbí i knížky i filmy napříč žánry, takže bych si neuměla vybrat ani v jednom něco konkrétního. Myslím si, že co se literatury týče, tak se vlastně nebráním ničemu, ale moje asi nejoblíbenější knížka je Druhé město. Obecně však spíše více experimentuji a nemám vyhraněný žánr. Co se filmu týče, tak se bráním hororům.

MA: Jé, tak kniha asi úplně nevím, jestli budu schopný nějakou říct, protože teď mě asi žádná nenapadá. Ale kdybych nějakou říct musel, tak z maturitní četby jsem si nejvíc zapamatoval *RUR*, protože to bylo opravdu docela zajímavé. Jelikož mám rád hru *Detroit Became Human*, byl jsem spokojený, protože to bylo skoro to samé. A oblíbený film je asi *Demon Slayer: Infinity Castle*, který vyšel tento rok, tak ten bych teď dal jako nejoblíbenější.

Julie Trčková (kvinta)

Emma Marušková (tercie)

PERLY SVINÍC(M)

Janichová

MJ: Ty alkany jsou strašně líný.

MJ: Chtěli z toho vyrobit elixír nesmrtnosti, a zatím vyrobili elixír smrtelnosti.

Pech

RP: Kim Kardashian si kupuje ponožky za 1500, tak já je taky chci!

Fišerová

KF (prohlíží si *PORGazeen*): Cože? Roleček zapsal absence? ... Aha, to je (Ne)stalo se

KF: Není to efekt, prostě to špatně kameruje.

KF: Štěpáne, máte do čeho psát, když máte na lavici časopis? Jó, to je učebnice francouzštiny, vypadá to ale jako Sluníčko nebo Mateřídouška.

KF: Tak Šimon tady sám pro své skromné publikum jednoho Bena Hudce.

Arnot

MA: To se nedá pochopit, pokud nejste žena nebo Slovák.

O přímé demokracii

MA: Prosím vás, tohleto dělá i Napoleon, kterej mi je stokrát sympatičtější než Okamura

MA: Chtěl jsem použít odborný termín pro „zmrdství“, nenapadá mě lepší slovo, pardon.

MA: Jako nechci zase srovnávat Napoleona s Babišem nebo Trumpem. Prosím vás, to byl fakt vzdělanej člověk, Napoleon Bonaparte.

Bukovský

Žáci: Je to sedm šest.

JB: Ne, je to sedm sedm.

Žáci: Vždyť jste předtím hlásil sedm pět.

JB: To bylo, pak to bylo šest sedm, ale to jsem schválně neříkal.

Valášek

MV: Nebo teda já nevím, co nebo koho máte doma ve sklepě.

MV: Ladislav Novák byl možná taky zhułenej v šedesátech letech.

Svěráková

MS: A teď máte smůlu, nejdete do kina. Lístek byl prodán, akce zrušena.

MS: Já jsem se ptala, jestli tady někdo umí kreslit ruku, a vy jste mi řekli, že ne, takže nebudu kreslit ruku ale nohu.

Roleček

AR: Myslím, že čínské polévky se vaří v pekle, to otevřete po pěti letech a je to jak čerstvé, vyrobeno ze starých pneumatik, napuštěno herbicidem, že když se toho dotkne hmyz, tak ihned zemře.

Po mnoha radách vyřeší problém s obrazovkou

AR: Super, děkuji, tak to Antikrist ještě není tak mocný...

AR: Prosím vás, kdyby někoho napadlo použít k tomu tu inteligenci, co se jí říká umělá, což je jediná pravda, protože inteligentní to rozhodně není, tak pamatujte, že vás podvede a ještě oloupí o vše vaše poznání.

(Bavíme se o dětské stavebnici inspirované architektonickými slohy)

AR: Ale Vašíku, tys tady přehodil superpozici!

(bavíme se o latinském názvu Irska)

AR: Co znamená česky Hibernia?

PK: *(nejistě)* Spanice?

AR: Sexta, sexta... Víte, jaké je šesté přikázání? Nesesmilníš.

AR: Každá stavba má nějaký opus. Pokud to tedy neodležete z betonu... Když to odležete z betony, tak to není žádný opus.

AR: Já vím, teď vám to připomíná dáckou chýši, ale ta to není.

AR: Já jsem teďka počítal, kolik bychom potřebovali na dějiny umění a vyšlo mi 8 hodin týdně.

AR: Kdo z nás má doma třísku z Kristova kříže?

András

MA: Já se vám přiznám, mě nejvíc baví programovat pod vlivem alkoholu.

MA: Po víkendu ještě neumím klikat myší, tak to vás mohu učit.

Porgazeen 91, časopis vydávaný studenty a studentkami PORGu Libeň

Redakce: Šimon Bortlík, Matyáš Brázda, Lucie Emrová, Agáta Ferianc, Emma Marušková, Ondřej Medek, Eliška Palušová, Lukáš Stanovský, Julie Trčková, Edita Volešová, Vojtěch Voska

Sběrači perel: Berta Bašta, Matyáš Brázda, Antonín Drlík, Julie Kozmíková

Ilustrace: Adéla Valeriánová, Anežka Procházková

Fotografie: Eliška Palušová

Titulní strana: Adéla Valeriánová

Šéfredaktoři: Edita Volešová a Matyáš Brázda

Sazba a grafická úprava: Klára Peroutková, Anežka Procházková, Julie Trčková

Korektura: Matyáš Brázda, Eliška Palušová

Náš ajťák poradce: Lukáš Stanovský

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII-Libeň

Ý-mejl: volesovaedita@porg.cz, brazdamatyas@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 30 Kč

Porgazeen 91 vyšel v dubnu 2026 v nákladu 100 výtisků.